

- Központi üzenet: az Úr eljövételének várása. Miközben emlékezünk Jézus első eljövetelére, várjuk az utolsó (3./4.) eljövetelét.
- Számunkra már megvolt a 2. eljövetele is: amikor a mi szívünkbe megérkezett. Munkálkodik bennünk – és ez a munkája az utolsó eljövetelekor kiteljesedik. Ezt várjuk? Ezt kellene várnunk. Feszültség a „már” és a „még nem” között. Már tiszták vagyunk (az ige által...), de még nem vagyunk mentesek a bűntől. Már helyünk van nála, de még várjuk, hogy oda bevigyen. Már közel van, de körülöttünk a világ még mindig sötétedik. Siettetnének, de az ige türelemre int.
- A türelmetlenségre mindig sok „okunk” (kísértésünk) van. Jakab ez előtt a gazdagokról beszélt, súlyos figyelmeztetéssel: az Úr látja, amit tesznek, és hallja az általuk elnyomottak kiáltását. Ugyanez a hívőknek, akik elszenvedik az igazságtalanságokat, azt üzeni: az Úr lát és hall, nekem nem kell sem lázadnom, sem harcolnom, sem csüggednem, hogy „ügyemmel nem gondol Istenem”. Nem kell magamban sóhajtoznom.
- „Ne sóhajtozzatok egymás ellen” – hívők egymás ellen. Megtanulunk „viselkedni”, nem kárhozzátjuk a másikat, hanem elfogadjuk olyannak, amilyen – vagy ez csak a felszín? Ha egy közösség, gyülekezet tagjaira ez jellemző, az rombolja a közösséget: lehet, hogy minden működik, folynak a szolgálatok, de egyre kevesebbet törődünk egymással, nem tudjuk, mi van a másikkal. Mire felszínre kerül, már nehéz kideríteni, mivel indult. Hagyjuk, hogy Isten rávilágítson az ilyen titkos bűnökre, „hogya el ne ítéltessünk”? A Bíró a mi ajtónk előtt is ott áll (nemcsak a „gazdagokéi” előtt). De mi közösségben vagyunk vele – így egymással is közösségben vagyunk, nem mondhatjuk, hogy „ővele inkább nem törődöm, mert annyira nem értjük meg egymást”.
- 3. és 4. eljövetele: nem tudjuk, mi következik be előbb, de hisszük, hogy „mindenkor az Úrral leszünk”. Jézus olyan Bíró, aki kegyelmet ad, mi is elfogadtuk – befogadtuk Őt. Szívesen és reménységgel várjuk.
- A türelem a Lélek gyümölcse, de gyakorolnunk kell magunkat benne (ahogy a többiben is). Az Úr várása alkalom a türelem gyakorlására. A nehézségek, szenvedések a túrni tudás próbái, de erősítenek is benne. Jézustól tanulhatunk és kaphatunk erőt, aki az őt ért bántalmazásokat „ráhagyta az igazságosan ítélőre”.
- Zsid 12,1–3. „Félretéve minden akadályt”: nem terhet – van teher, amit el kell hordozni. Ilyen a másik ember. Így kell megfutnunk a küzdőtérre. A rendezetlenség (a másik emberrel való feszültség) viszont akadály, amit le kell tennünk.
- A földműves példája. „Erősítsétek meg a szíveteket” – hogyan? Mózes „erős szívű volt, mint aki látja a láthatatlant”. A földműves is „látja” (reménységgel, bizonyossággal) várja az esőt – és közben nem tétlenkedik. Így kell várnunk Jézust: munkában. – Mivel erősíthetem a magam és mások szívét?
- „Bizonyoságtévők fellege” – a próféták is. Ők is a láthatatlant látták, az ő példájuk is „erősíti a szívet”. Lehet erre emlékeztetni egymást. És az újabb bizonyoságtévőkkel, akik szenvedtek. – Jó bízása: vitatkozott a társaival (és nem sóhajtozott ellenük), közben az Úrnál kereste az igazságát. Amikor az Úr másként felelt, mint ahogy várta

(megmutatta Jóbnak, hogy kisebb, mint gondolta), alázattal elfogadta, ekkor lett békessége.

- „Boldogok, akik tűrni tudnak. És mivel boldogok az Úrban, jobban tudnak tűrni.”
- Bennünk is felmerül: mikor jön vissza Jézus; de ne menekülésként várjuk, hanem használjuk ki a hátralevő időt: hűségesen, munkával. A gyülekezetet, testvéreinket is a tudatos várásra kell intenünk.

Jak 4,7b–8: „Álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek. Közeledjete az Istenhez, és Ő közeledni fog hozzátok.”